

Sau tất cả

Bắt gặp anh trên đường, giữa những con phố ngày nào ta vẫn hay lui tới, nên cười, nên nhớ, hay là nên tiếc nuối.

Tình đẹp nhất vẫn là tình đầu, mà đau nhất chắc cũng vẫn là tình đầu ấy. Một nụ hôn vụng về, một cái nắm tay vẫn còn run lẩy bẩy theo tiếng nhịp con tim, một tiếng thở phào nhẹ nhõm khi ngồi sát ngay bên cạnh. Ta yêu nhau, một thời áo dài còn bay phất phới, một thời mực tím còn đổ loang trên sách vở, một thời phượng vĩ rụng đầy khắp sân trường.

Khoảnh khắc giao mùa giữa trời thu tươi dịu với cái lạnh buốt đầu đông cũng chính là giây phút em gặp anh_tình yêu định mệnh của đời mình. Vẫn còn một vài những chiếc lá úa vàng cuối thu còn sót lại, vẫn còn cái hao hao lạnh lạnh trời thu.

Em, là một cô bé vụng về nhưng lãng mạn, một cô bé chuyên khối B nhưng cực mê tiểu thuyết, em mơ mộng là thế, yêu đời là thế, cái tuổi 16 với đôi mắt tròn vo đen nháy, với mái tóc chấm ngang lưng được búi lại gọn gàng bằng một chiếc cột tóc có nơ hồng, em lướt qua anh, chúng ta lướt qua nhau như những kẻ đã được buộc sẵn dây tơ hồng. Em gọi nó chính là duyên số.

Lớp ôn thi của Đội tuyển ôn thi học sinh giỏi môn Sinh. Vốn vẹn 19 người.

Chàng trai ngồi cạnh cửa sổ là anh, là người em đưa mắt lên nhìn lên từ phía sau, giây phút ấy em thấy tim mình đập loạn lên bối rối. Em tưởng tượng về khung trời mơ có em và anh, về cái nắm tay ấm áp trong mùa đông lạnh lẽo.

Anh là đàn anh học trên em một khóa, là một trong những gương mặt tiêu biểu trong đội tuyển. Anh học rất cù, có những bài toán em mới chỉ kịp đọc xong đề anh đã giải xong.

Có một lần. Em ngưỡng ngưỡng, khẽ nhẹ từ phía sau anh.

- Anh ời.

Anh quay xuống, nhìn em cười.

- Sao thế cô bé?

- Bài này làm sao ạ?

Đây, là lần đầu tiên em lấy hết can đảm để bắt chuyện với anh. Anh đẹp trai, lại học giỏi, với một cô bé mơ mộng như em có lẽ sẽ chẳng thể thoát được lanh vuốt tình yêu. Em ngoan ngoãn đi bên anh sau mỗi buổi chiều se lạnh, cùng nhau học, cùng nhau hát, cùng nhau vui đùa. Anh hay chọc, nói với qua em. ” Mai này lỡ mà có yêu ai, thì phải dẫn về cho anh xem mặt trước rồi mới được yêu”. Em nhìn anh bủi môi, cái bủi môi nũng nịu vương vẫn chút buồn. ” Dạ”.

Anh cười , xoa đầu em. Em không nhìn anh mà nhìn thẳng, nhìn về phía xa xôi tận cuối chân trời, nơi ánh hoàng hôn đang lụi dần, tháng năm còn dài và đời người là chuỗi dài những tháng ngày vô tận. Em ước giây phút này đừng trôi đi, tạm dừng chân ở đây một chút, cho em đắm chìm trong những cảm xúc mơ hồ , nhẹ nhàng ,êm ái.

Những con đường nhiều hơn những bước chân em và anh,những câu hỏi vu vơ không ngớt, em cũng đã bớt nhút nhát hơn những ngày đầu.

Cũng hai tháng, sau khoảng thời gian mình gặp nhau, cuộc thi bắt đầu, vòng 1, vòng 2. Em cố gắng thật nhiều, để, có thể được bên anh thêm chút nữa, cố gắng để thấy anh thêm chút nữa. Vòng 2 chỉ còn lại bảy người, vòng thứ 3 sẽ chỉ lấy 3 người có điểm số cao nhất đi thi học sinh giỏi tỉnh. Áp lực đè nặng lên đôi vai bé nhỏ hao gầy, từ khi bắt đầu kì thi, em đã không còn được gặp anh thường xuyên như trước, cũng không có gì để liên lạc với anh. Vòng 3 bắt đầu.Đề thi rất khó, em bật khóc vì không thể làm được gì. Có một người nào đó, đến bên, ngồi cạnh.

- Năm sau, năm sau nữa, em vẫn còn cơ hội mà!

- Nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

- Em còn cơ hội gặp anh không?

Anh lại xoa đầu em mà bật cười, anh nhìn vào đôi mắt đang dần dụa nước , em né tránh ánh nhìn ấy, mọi thứ đến dường như quá bất ngờ, như một giấc mơ đẹp, muốn chìm thật sâu không bao giờ thoát ra.

- Có chứ, mình là bạn mà phải không?

- Ủ. Là bạn.

Nếu như trong tiểu thuyết em cảm nhận tình yêu như một viên kẹo ngọt thì cuộc sống em thấy nó như thanh socola đen ngòm xấu xí.

Valentine tuổi 16.

Một bó hồng đặt ngay ngắn trước mặt, một tấm thiệp nhỏ xinh kèm theo dòng chữ ” Happy valentine”.Thật hạnh phúc và ngọt ngào, giây phút ấy, em thấy mình như nàng công chúa bước ra từ khu vườn cổ tích.Cái nắm tay đầu tiên, tay em run run luống cuống, nụ hôn đầu ngọt ngào nhưng vụng về.Hạnh phúc như thế này đã là quá đủ, cả đời em chỉ cần bàn tay anh cùng nắm tay em vượt qua mọi bão giông , chỉ cần anh, duy nhất mình anh, em sẽ vượt qua tất cả.

Nước mắt thường chảy xuôi, nhưng đến một lúc nào đó, khi trái tim không còn cảm thấy hạnh phúc, khi mọi thứ dường như trở nên vô cảm, thì lúc đó nước mắt sẽ chảy ngược vào trong tim.

Khi yêu quá nhiều, đồng nghĩa với việc mình sẽ giữ đối phương chặt nhất mức có thể,để đôi khi chỉ cần một chút cựa quậy, phản kháng của họ cũng khiến cho ta cảm thấy mình đang bị phản bội.

Em cố giữ chặt anh mãi như thế bao lâu, gò bó anh trong cuộc sống của em bao lâu, em yêu, anh cũng yêu, nhưng dường như chúng ta đang yêu nhau theo những cách khác nhau, hay tổn thương nhau như một điều tất yếu.

- Cô gái ấy là ai, người cùng đi với anh trong nhà sách?

- Là bạn anh. Anh chỉ đang giúp cô ấy học thôi!

- Là bạn à? Em cũng từng là bạn anh đấy?

Anh nhìn thẳng vào mắt em, đôi mắt vẫn lảng lạng.

- Em không tin anh sao ?

- Trừ khi anh dừng qua lại với người đó nữa.

- Tùy em.

- Em muốn chia tay.

Anh quay đi, bỏ mặc em ở lại, không một chút tiếc thương, em như vỡ òa trong đau khổ, khoảnh khắc ấy, như một vết cứa thật sâu trong tim. Nụ cười anh, gương mặt anh, ánh mắt anh, và giây phút anh bỏ mặc em đi bên người mới, làm sao để em quên đi được.

Chia tay, anh vẫn thế, chẳng có chút biểu hiện đau buồn. Trong phút chốc em hận anh, hận một người đã từng yêu say đắm. Em thức trắng đêm, chỉ để nhớ anh, chỉ để khóc, chỉ để tìm lại anh của ngày xưa, ấm áp, nhẹ nhàng.

Em muốn anh quay trở lại, chiều chuộng em như ngày trước, nhắn tin chúc em ngủ ngon mỗi tối.

- Mình quay lại được không anh.

Tin nhắn đã xem, nhưng anh không trả lời, em đã không còn chịu đựng được thêm nữa, em phải giữ anh chặt hơn.

- Tại sao anh né tránh em.

- Chẳng phải em muốn chia tay sao.

- Em xin lỗi, em hứa, em sẽ không như vậy nữa.

Em ôm chặt anh, bờ vai em vẫn hay tựa khi mỗi một lại chính là nơi em rơi nước mắt. Con tim anh vẫn đang đập, anh vẫn yêu em phải không? Em vui mừng vì điều đó, lại càng chắc chắn điều em làm là đúng.

Một lần chia tay đã là quá đủ, em không những không cố gắng hiểu anh mà lại ích kỉ hơn trước. Em không để anh làm bất cứ điều gì anh muốn, em lấy

lời hứa xưa kia ràng buộc trái tim anh, em tìm mọi cách để anh không rời xa em. Em sợ chia tay, em sợ đau khổ. Nhưng, điều đó vẫn đến.

- Mình chia tay đi em.

Bộp... cái tát thẳng vào mặt anh, đôi tay em run run, nóng rát, nước mắt em ứa lên, lồng ngực đau buốt, ngọt ngào. Em đưa tay, em đã làm gì thế này, tại sao anh không tránh.

- Em xin lỗi... em lặp bặp...em... em không cố ý.

Em đã giữ chân anh bằng nước mắt, tình yêu em dành cho anh lớn như vậy sao anh không thể cảm nhận được.

Ôm chặt em vào lòng, nước mắt anh hơn một lần rơi vì em.

- Tình yêu của em lớn, anh biết.

Nhìn thẳng vào mắt anh này.

- Nhưng nó khiến anh ngọt ngào, anh không thể thở được trong tình yêu của em. Em nói em sẽ thay đổi, em nói sẽ vì anh mà cố gắng, nhưng dường như em không thể làm được, tình yêu không thể tồn tại nếu như chúng ta không biết tin tưởng nhau. Anh chỉ muốn tìm cho em một quán sách em thích nên mới đi cùng cô ấy nhưng đến một câu giải thích em cũng không để anh nói ra. Em luôn xem anh như kẻ có lỗi. Em nói em luôn đúng, vậy còn anh, anh sai vì điều gì. Vì tình yêu em dành cho quá lớn ư, hay anh không thể suốt ngày chiều chuộng tính ương bướng tiểu thư của em. Anh có cuộc sống của anh em cũng vậy, thế nên, mình dừng lại đi, xin lỗi em, vì ta có duyên nhưng không nợ.

- Anh...

Em đã nghĩ có một người nào đó yêu anh nhiều hơn em nên khiến anh thay đổi, em đã nghĩ mình giữ anh chưa đủ chặt. Thì ra tình yêu vốn như một chú chim bé nhỏ, nắm chặt chưa chắc đã giữ được.

Yêu nhau nhẹ nhàng, buông tay trong bàng hoàng, thôi anh cứ bước đi, xem như chúng ta không còn nợ nhau.

Ngày... tháng Năm...

Khoảng cách đôi ta là bao xa rồi, anh tốt nghiệp, rồi cũng đến lượt em , một thời ta từng yêu từng nhớ, một thời em đã ích kỉ đường nào, một thời ta buông tay nhau trong bông bột.

Một ngày ta nhìn nhau mà đôi mắt đắm lệ, một ngày ta đã là quá khứ của nhau.

Anh vẫn vậy, chiếc áo sơ mi trắng đóng thùng lịch lãm. Anh biết không, tình đầu của em?

- Anh....

Tiếng gọi nghẹn lại nơi cổ họng. Một cô gái đang sánh bước cùng anh, bàn tay hai người đang đan vào nhau thật, bàn tay ấy có còn run rẩy như cái lần đầu tiên ấy. Nước mắt em trực chờ nơi khóe mắt, em đành nhìn vu vơ qua những hàng cây, người em từng yêu, anh có còn nhớ em không? Ở một góc khuất nào đó trong tim anh em có còn tồn tại. Bóng anh khuất xa, nhanh đến lạ. Bởi vì anh đang bước hay vì em đang đứng khựng lại, giữa khoảng không mênh mông trong con tim yếu ớt.

Sau tất cả. Có phải mình lại trở về nơi bắt đầu. Nơi mà yêu thương chưa bao giờ tồn tại, nơi mà em với anh vốn là những người đứng xa lạ.

Hoàng Khánh Nhật